

Цяла вечер непрестанно, скрити в сенките на ношните цветя, пееха щурчета малки, и като сълзи се стичаше по детелиновия храст роса.

Гмурци огласят вечерта, оставени на милостта на морските вълни, безцелните ми мисли изписани по пясъка.

Дори когато си чета, върху капака на стария сандък, от прозореца на склада усещам полъха на есенния бриз.

Разцъфна теменуга там, където миналата пролет в корените на прасковеното дърво, погребях пеперуда.

Копнеех да извикам името ти по новооткрилия се път на песента.

Миналата нощ обгърнах майчиния облик и унесох се в омаен сън за дома.

На теб, приятелю, раздавам неусетно красивите рубинени цветя, но обърна ли се със сълзи в очи, събирам забравки.

Отново ли дъгата постепенно чезне? На таз земя, в това небе, за мен остана само любовта.